

jeg ogsaa vide; jeg har altfor høi en Tde om hans gode Omdømme i det Hele taget af Forhold, som man tør sige ere fornuftige, til at tvivle om, at han maa være en Tilhænger og en Beskytter af dette Havneanlæg. Naar han imidlertid holder saa stærkt paa, at dette Lovforslag igjen skal bringes ind under Finantsudvalget, kan jeg ikke være enig med ham. For det Første er det jo taget ud deraf af Hensyn, som bleve fremdragne sidste Aar i selve Finantsudvalget, og for det Andet er det en altfor usikker Skjæbne, dette Lovforslag vil gaa ind, hvis det skal til Finantsudvalget, thi det er vel sandsynligt, at Finantslovsforslaget ikke er sikret for indværende Aar, og da jeg antager, at Finantsudvalget næppe kan komme til Orde med Behandlingen af denne Sag, hvis den kommer derind under, bliver min Slutning deraf, at kommer der ikke noget Resultat paa Finantsloven, kommer der heller ikke noget Resultat for det foreliggende Forslag; det kan man ligefrem regne sig til. Hvad nu Principet angaar, som det ærede Medlem fremhævede, og saavidt jeg forstod ham, var det det, at man egentlig skulde negte hvert Lovforslag Fremme for saaledes at bekæmpe Ministeriet, maa jeg sige, at jeg ingen Bemyndigelse i saa Henseende har modtaget af mine Vælgere, og det kan jeg derfor ikke forsvare ligeoverfor disse. Dette vil jo ogsaa fremgaa af den Udtalelse, jeg tillod mig at fremkomme med i Sommer. Mine Vælgere have udtryffeligt anmodet mig om ved Siden af Kjernepunkterne i Striden saa vidt muligt at fremme Forslag af sagligt, nyttigt Indhold, og det forekommer mig ogsaa, at denne negative Angrebsmaade bør man ikke anvende i sin egen Interesse. At bekæmpe en Fjende ved at stade sig selv kan bruges, det indrømmer jeg, men derved kommer man ind paa Konsekventer, som Landet og Vælgene ikke kunne være tjente med. Jeg tror, at man ikke skal bekæmpe en Fjende ved at ramme sig selv, men ved at stade Fjenden, det er den almindelige Fremgangsmaade. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til det ærede Medlem, om vi ikke kunde blive enige om ikke at lade Alt forsvinde under denne Strid; nyttige Anlæg som det her omtalte kan der ikke ventes med, og der bør ikke ventes dermed; thi det spiller en altfor stor Rolle for Velstandskilderne, hvis Udvikling nok kan behøves i høi Grad her i Landet. Man har talt om Landets Rigdom, men hvor er denne Rigdom? Den kan maaske være i Kjøbenhavn, det er muligt, men lad os gaa til Hovederhvervet, til dem, der leve af Landvæsenet, hvor er saa denne Rigdom? Kan man ikke bevise, at Prioritetterne ere vorede Aar for Aar hos Landmanden, at de faste Eiendomme, der ere omsatte i de sidste 20 Aar, ere betalte for høit efter de nuværende Priser paa

Produkterne, især efter at den amerikanske Konkurrence er traadt saa knusende til, og der ikke er Udsigt til, at den vil ophøre? Man maa derfor virkelig være paa sin Post og ikke væge sig imod dette nyttige Anlæg, som efter min Formening kunde bringe Velstandskilderne til at flyde. Det er ikke en enkelt Provinds eller Egn, Anlægget angaar, men det har et meget stort Interessesomraade, i hvert Fald Størstedelen af Sylland. Jeg vil henvise det ærede Medlem til den Udsættelse, som allerede nu foregaa fra den Havn, som nu er der, men den vilde blive meget større, og Havnen vilde være af meget større Nytte for hele Traffiken, hvis den var fuldt brugelig, hvad den desværre ikke er. Jeg vil anføre et eneste Tilfælde. For nogen Tid siden kom der et stort Skib med Mais hertil; det var havareret og søgte en Havn; det kunde ikke komme ind til Frederikshavn og maatte derfor gaa til Gøteborg, og hele den kolossale Maisladning gik tabt for os og gik til Sverige; Sylland fik den ikke. Derfor mener jeg, at jeg er berettiget til, uanset Partiforholdene og Deslige, ganske i Almindelighed at rette den Hensigt til det ærede Medlem af Thinget, at vi, naar der foreligger et Forslag af en absolut stor Betydning for vort Lands Udvikling og Velvære, dog ikke ville se paa, om det kommer fra Indenrigsministeren eller ikke, men fremme det. Jeg i hvert Fald er ikke bemyndiget til en saadan Obstruktionspolitik, jeg kan ikke være med dertil og vil som sagt henstille til det ærede Medlem at dele denne Anskuelse.

Sagd: Jeg skal ikke komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Sag naturlig hører hjemme paa Finantsloven eller særlig Lov, thi jeg maa tilføje, at i den Tid, jeg har haft Sæde her i denne Sal, har jeg hørt saamange modsatte Theorier om, hvad der hører hjemme paa Finantsloven, at jeg betvivler, at ret Mange ere istand til at vide, hvad der til næste Aar vil erkendes for at høre hjemme paa Finantsloven. Jeg skal heller ikke komme ind paa de tekniske Theorier, som ere udtalte under denne Sags Behandling, idet jeg ganske vist ikke kan godkende dem i deres Almindelighed, som de ere fremsatte, og heller ikke af de Oplysninger, som det foreliggende Lovforslag giver, har kunnet sætte mig saa grundig ind i denne Sag, at jeg kan udtale en bestemt Mening. Jeg skal kun fremhæve et Punkt, som det forekommer mig ikke med behørig Styrke er blevet gjort gjældende, skjøndt det er af grumme megen Betydning med Hensyn til Opfattelse af, hvorvidt vi bør gjøre Noget for Sagen. Dengang det største og vigtigste Jernbaneanlæg her i Landet, nemlig Jernbanen op gjennem Sylland til Frederikshavn,